

O TOM, JAK SE V NEPOHÁDKCE STRHLA POŘÁDNÁ MELA

Mezitím se v nepohádkách pořád nebylo moc na co koukat.
Tráva byla málo zelená a obloha ještě míň modrá.
Jen trošičku zelené a modré a jinak skoro nic.

Celý nepohádkový svět byl tehdy ještě všední a nudný.

Lidé by se kvůli čemukoli nevšednímu klidně zbláznili.
I kdyby by to bylo cokoli.
Jenže sami pro to nedokázali nic udělat.
Nevěděli jak, anebo jim to bylo prostě jedno.

Takže se jen váleli a čekali.
A čekali a čekali a...

TEHDY SE TO STALO!

Zoufale bledá obloha se náhle rozzářila a ztmavla, ještě a ještě,
až byla tmavě šedá a začaly se v ní tvořit ještě tmavší víry.
Jako když nalijete do špinavé vody černou akvarelovou barvu.

A pak spadla na zem hromada osvěžující vody. Jako kdyby
vám ji někdo chrstl z vědra na ospalou kebuli se slovy:
„Prober se, člověče!“

V nepohádkách se nic podobného dosud nestalo. Jen samé
banality, ze kterých si nikdo nic nedělal. Konečně měli lidé
důvod, aby si z něčeho – tedy z toho, co se dělo – něco dělali!

